

השולח הזה

בלו משוא פנים
רחוב גליקסון 8, תל-אביב, טלפון 26785
ת.ד. 136. מען למברקים: "עולמפרט"
המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.
רפוס משה שהם בע"מ, ת"א, טל. 31139.
התפצה: דוד סופר ובניו, תל-אביב.
המערכת איננה אחראית לתוכן החולשות.

העורך הראשי:
אורי אבנרי
ראש המערכת:
שלום כחו
עורך משנה:
רוב איתו

כתב ראשי:
אלי תבור
צלם המערכת:
יעקב אנוור
עורך כיתוב:
מקסים נילן
צייר המערכת:
זקי

חברי המערכת:
שיע נלור, לילי גלילי, דויד הורוביץ,
רותי ורדי, יוסף אבוהסרני, אביבה ססו,
אבנר פרי, שמעון צבר, עמוס קינן,
סילבי קשת, סלמה רהביה.

העתון הנקרא ביותר במדינה

נפתחות כתות חדשות ב-8.1.61

- * לבחינות מוקדמות דצמבר 1961, בתוספת קורסים מיוחדים לאנגלית ומתימטיקה.
- * לבחינות בגרות דצמבר 1961.
- * קורס מיוחד לאנגלית ומתימטיקה לבחינות בגרות מאי 1961.

לפקידי ממשלה וח"ילים - הנחה
לפנות בשעות 8-6 בערב
פרטים ופרטים בבית
בית יהודה
מוקדמות בגרות
רח' אנטוקולסקי 4, תל-אביב
מאחורי הדואר באבן גבירול

הפתרון לפצעי בגרות

מנקה ומרענן את עור פניכם תוך זמן קצר!

הסיפון, אירחו אותו ברוח טובה. כשהגיע, לפנות ערב, חזרה לחוף - לא מצא עוד את בגדיו.
הספורטאי הרגיל הוא שוויצר. אריה לא היה ספורטאי רגיל. סתם ספורטאי מן ה' סוג המתפרץ בחורף לבית יידיים, ופותח קודם כל את כל החלונות. בקיץ האחרון החל ללמד את בועז בן ה'4 לשחות, והב' טיח להשלים את המלאכה בקיץ הבא.

עבר צבאי? כמוכן, איש כזה הגיע בדרך הטבע לחי"ש תל-אביב. בראשית המלחמה הגיע, שוב בדרך הטבע, לקורס סמל-ספורט. ומשם, בדרך הטבע, לגדוד קרבי של גבעתי.
מכאן והלאה, כבר היו הדברים תלולים באופיו של האיש. הוא יכול היה להסתכן חזרה לעורף, או לגיב במטה. הוא יכול היה לעלות במרוצת הימים לדרגת קצין. הוא יכול היה להישאר סתם חייל פשוט. אריה נשאר סתם חייל פשוט. חייל פשוט בפלוגתו של אריה קוצר, שהושמדה כמה פעמים כמעט לגמרי.
אומרים כי כל אדם הוא גיבור, עד לפציעה הראשונה. עד אז נדמה לו ששום דבר אינו יכול לפגוע בו. אריה נפצע מרסיסים בגב בקרב אישודו. הוא החלים, חזר לפלוגה ג' נפצע שנית בקרב הגורלי על הגיבועה 105. הרסיסים נשארו בגב שלו. ואריה נלגז מן נשאר בגדוד.

וכך, בעל כורח, השיג אריה פירסומה כלשהי. ביום ה'11 לינואר, 1949, פירסם מפקד-הגדוד צבי צור, המכונה צ'רה, פקודת יום, בה נאמר: "מפקד הגדוד מציין לשבח את התנהגותו של הרב-טיראי לנגמן אריה, פלוגה ג', בקרבות האחרונים בגב. האיש חש לעזרת חייל פצוע, תחת מטר אש עזה, וגילה אומץ-לב והעזה רבה בהצלת חברו לנשק".

מילים יבשות. רק חייל קרבי יכול לדמיין לעצמו מה הן אומרות: גיבועה חשופה אי שם ליד פאלוגיה. ממול, במוצב הרוכב עליה, מיקלע מצרי כבד. חבר ותיק, גם הוא ממ' כף, שוכב על הארץ, נקוב כדורים, סנועי מעיים. אנשיו, ארבעה עולים חדשים מצפון אפריקה, נסוגו לשטח מת, נבוכים, נפחדים. הם יודעים כי יהיה זה מעשה-התאבדות לנסות להוציא את הפצוע, גלויים וחשופים לעיני המקלען המצרי הממתין להם. הם יודעים גם שהפצוע ימות לפני רדת החשיך כה, אם לא יגיע תוך שעה-שעתיים לשלחן הניתוחים. הם מהססים. אבל הם אנשים טובים. כשאריה קורא להם, הם קופצים קדימה. יחד עימו, הם לוקחים את הפצוע וסוחבים אותו, במטר האש, אל שטח המד-רון האחורי, אל המכונית.

מיקצוע? מסגרת-החוקה בבית-חרושת לקופ' סות'פח. משכורת רגילה המספיקה, איכשהו, למשפחה של ארבע נפשות. דירה של שני חדרים בבית משותף. משכנתא ששולמה בהדרגה.

נסיעות לחו"ל? לא. אחרי המלחמה אומנם הזמינו דוד, הגר באוסטרליה, לבוא אליו ולהמשיך בלימודיו. אריה סירב לנסוע, הס' תפק בתעודת-הגמר של בית-הספר התיכוני הסכני מונטפורי.
שרות במילואים? כן, בתפקיד סייר. כמה פעמים כל שנה. זה היה אחד הנושאים הי' עיקריים בשיתוח.
ובכן, הכל רגיל, רגיל לגמרי.
עד לפני חודש וחצי, או הרגיש בחולשה מזוהה. רופא קופת-חולים, אליו הלך, שלח אותו מיד לבית-החולים. שם התהלך ששה ימים במצב-רוח מצויין. לפתע נקראה אשתו אל הרופא. הממצא המדהים: לויקמיה, סרטן-הדם. חסרת-תיקוה.

לאחר מכן: עוד חמישה ימי סבל. צירוי דם אינסופיים, של סוג'ים נדיר במיוחד. ואז: הסוף, בגיל 32.

נשארו האשה הצעירה, המבקשת עתה עבודה כעוזרת לנגנת, ושני הילדים. וכמה זכרונות בלבם של כמה חברים וידידים.

מה נוגע כל זה למדור זה? פשוט מאוד: לולא אריה לנגמן, לא היה מדור זה נכתב כליל. על כל פנים, לא עלידי החתום מטה. כי אותו חייל פצוע, על הגיבועה החשופה בגב, שאריה לנגמן הציל את חייו, הייתי אני.

הייתי רוצה לכתוב, הפעם, על בן-אדם. אין שום סיבה מיוחדת לכתוב עליו. קשה תאר אדם רגיל יותר. מימיו לא עשה מע' שה מרקיע-שחקים. מימיו לא גרם לדיעה שהיתה מוכה אותו וכותרת ראשית ביומון, או לשער של שבועון. הוא לא מעל ולא משע. הוא לא השמיץ הכרזה מפורצת. הוא לא הופיע על במה. בכל זאת הייתי רוצה לכתוב עליו, אם ירשה לי.

השם: אחד מאותם השמות שקשה לזכור אותם. אריה לנגמן. מסתבר כי מעולם לא חשב את עצמו די חשוב כדי לשנות את שמו לעברית. הוא ידע שלעולם לא יוכירו אותו בשום כותרת.
הוריו? איני מכיר אותם. אני יודע שבאו בפולין, כשאריה היה בן שש. אולי אפשר ללמוד משהו על אופיים מדרך-החיים של בנם היחיד. ואולי גם מן העובדה שבגיל העמידה נטשו לפתע את העיר ואת בית-המלאכה למסגרות, והתיישבו לבדם במושב דישון, ליד חניטה, במסגרת התנועה "מן העיר אל הכפר".

מצב משפחתי? נשוי. בסטאטיסטיקה ה' המשלתית הופיע מן הסתם כאחד מאותם צעירים ישראלים שנשואיהם היו נשואין

אריה לנגמן התמונה האחרונה

בין-עדתיים - או, בלשון המקובלת, "נשואי הערובתי". כי פנינה הגואל היא בת למשפחה שבאה מטריפולי, לוב.
זה היה די במיקרה. זה תמיד די במיקרה. אחד מחבריו של אריה הוזמן לחתונה. ה' מזמינה חששה שיהיה עורך של בנות, ועל' כן ביקשה ממנו להביא קבוצה של בנים. הלה ביקש מאריה לבוא.

"הוא היה צריך לבוא אלי הביתה. במועד שקבענו, לא הופיע. השארנו לו פתק ש' ייחכים בתחנה המרכזית. הוא מצא את ה' פתק על הארץ. בחדר-המדורות החשוך, ו' מיהר לתחנה. כשהגענו למקום, לא שמענו תזמורת. חשבנו שאין תחנה, ופנינו ללכת. לשכבר ירדנו, קראו לנו לעלות. היו הרבה זרים. ביניהם בחורה בשם פנינה. עשו לו הכרה איתה. אחרי כמה חודשים הם התחת' נ'.

ילדים? שניים. בועז, בן 4, ורון, בן 2.
***
טימים מיוחדים? פשוט לא היו. בחברה, כמעט ולא היו מרגשים בקיומו. למרות ש' היה בחור די גבוה, בריא ותסון. בצאתו ממסעדה, אחרי ארוחה דשנה, היה מחפש סאנוויץ.

כאנונימי? שום דבר מבריק. כשהיה צעיר, גר אחד הוודים בדירת המשפחה. הדוד היה צייר. אריה צייר. כל הבית היה מלא ציוריו. אך מעולם לא הכניס לראשו שהוא צייר. חיושני שלא ישב בכסית אפילו פעם אחת. בספורט בלם יותר. בן 8 הצטרף לבית' מכבים עתיד. שם עסק בשחייה ובכדור-מים. באגודת עמל עסק בכדור-יד. אך יותר מכל היה שחיין. בשנת 1945, כשהיה בן 17, שחה פעם מחוף תל-אביב לאונית-מלחמה בריטית שעגנה בנמל יפו. האנגלים העלו אותו על

חליפות הריון
כיצור איחזקת

תאם
ת"א שדר' מסריק 19
אלבול 62.19.13.12

לו נשרו השערות!

ולך? אם יש לך ראגות שער - פנה למחלקה לטיפול שער ב'רובינס קוסמטיקוס', ב' הנהלת הביאוקוסמטיקאי אלכס רובין, תל-אביב, רח' פינסקר 2, טל' 22128 - חיפה, רחוב הרצל 1.

מה יקרה בשנת 1961?
האיטלקים אוהבים לצבוט...
כל המדורים הקבועים ועשרות קריקטורות.
תמצאו בגליון מס' 37 של

גמד

הירחון המצויין לבידור והומור שהופיע זה עתה

64 עמודים • 60 אגורה להשיג בכל דוכני המכירה